

at de Endringsforslag, som ere stillede under Nr. 54 og 55, kun gaae ud paa en Redactionsforandring. Det har nemlig forekommet de andre Rigsdagsmænd, der have stillet disse Forslag, og mig henhjætsmæssigt, at den Hovedforandring, som skulde foregaae, ogsaa traadte klart frem, og det er derfor, vi have foreslaaet, at det nye Lovforslags § 1 kommer til at lyde saaledes: „Danmarks Riges Grundlov af 5te Juni 1849 gaaer med de nedenangførte Forandringer over til at blive Grundlov for Kongeriget Danmarks særlige Anliggender.“ Det er den Hovedforandring, som vi have foreslaaet, og at dette bliver særligt udtrykt, vil man vistnok finde at være i sin Orden. Men deraf fulgte saa, at Begyndelsen af den foreslaaede § 2: „Grundlovens § 1 forandres saaledes:“ maatte udgaae, og det maatte da ogsaa tilføies i Lovudkastets § 5, at § 1 skulde udgaae. Udvalgets Fleertal har nemlig betegnet, at § 1 skulde udgaae, ved at sige, at § 1 „er forandret saaledes:“ men, naar man lod denne Passus udgaae, saa maatte man tilføie § 1 af Grundloven iblandt de Paragrapher, der findes i § 5, og om hvilke det siges, at de skulle udgaae, saa at det vilde komme til at hedde: „Grundlovens Paragrapher 1, 4—17, 21, 23, 33, osv. udgaae.“ Disse Forslag gaae altsaa, som allerede anført, kun ud paa Redactionsforandringer. Med Hensyn til Forbeholdet kan jeg forøvrigt ikke Andet end aldeles slutte mig til, hvad der er udtalt af min næste ærede Sidemand. Jeg troer, at den ærede Ordførers Ytringer om Forbeholdet i flere Henseender ikke have været rigtige, navnlig maa jeg tilstaae, at det i høj Grad har forundret mig, at han opstillede som sit Program, at han strax vilde give Fællesforsamlingen, selv om de Forandringer i Grundloven, den vilde medføre, ikke bleve vedtagne ved Lov. Jeg anseer det for en Umulighed, at noget Saadant kunde skee, og jeg er ogsaa overbevist om, at Thingets Fleertal, hvor stor Hengivenhed det end nærer for den ærede Rigsdagsmand, dog vilde tage de allerallermest ligte Forholdsregler for at imødegaae et saadant Forsøg, hvis der nogenstunde for Alvor skulde blive tænkt derpaa.

Ordføreren: Jeg har ikke ganske rigtigt hørt, hvad den ærede sidste Taler tillagde mig, men, hvad jeg har sagt, er, at jeg kun vilde lede Rigsdagen til at stemme for et saadant Forslag, naar jeg skulde stille mig i den Stilling, som et æret Medlem her spurgte mig, om jeg vilde indtage, om det kom til Prøve, som jeg nemlig, ifald mit Forslag gik igjennem og fremkaldte en Regeringsforandring, vilde, hvis jeg blev opfordret dertil, være redebon til at gaae ind paa, og dertil gjorde jeg den Bemærkning, at jeg vilde søge at bringe Thinget til at gaae til en saa yderlig Grændse i dets Gftergivenessom muligt, og at jeg først vilde stille mig selv i Spidsen for en Afstemning imod Regeringen, naar dette var skeet, fordi jeg vilde kunne være istand til strax, usfortøvet, for jeg overtog en Byrde, som jeg forøvrigt anerkjender, at jeg kun med Banskfeligbed og maaffee ikke kunde bære, at faae Kongens Underkrift paa en Fællesforsatning, som uebløffelig blev publiceret, dog uden Præjudice for denne Forsamlings fulde Rettigheder. Denne Forsamling skulde blive ved at udøve sin grundlovmæssige Indflydelse, og altsaa skulde en saadan Fællesforsatning ikke træde ilive, for en grundlovmæssig Behandling her var tilendebragt. Dette hænger paa det Næste sammen med det første Alternativ; jeg vilde først have en saadan Afstemning med Hensyn til det andet Alternativ, saa at Rigsdagens Beslutning kunde tages frit og uafhængigt, og jeg vilde med Hensyn til den Fællesforsatning, som jeg vilde fremkalde, holde mig indenfor Grændserne af det, som er opstillet i det første Alternativ. Hvorvidt en saadan Fremfærd vilde lykkes eller ikke, maatte Tiden vise; men jeg holder mig overbevist om, at det vilde være den eneste Vej, som under Omstændigheder af den Art kunde føre til et heldigt Maal. Vi kunde have gaaet en anden Vej, som jeg i sin Tid har paapeget, og som vilde svare til den Vej, som det ærede Medlem, der bragte denne Sag paa Bane, betegne, nemlig at holde fast ved, at denne Forsamling, indtil Fællesforsatningen kom istand, udøvede sin fulde Indflydelse paa alle Rigs Sager. Den Vej kunde vi være komne til at gaae, dersom vi strax i 1852